

Başkan Thomas S. Monson

Nimetlerinizi Düşünün

Cennetteki Babamız bizim ihtiyaçlarımızın farkındadır ve O'na seslenip yardım istediğimizde bize yardımcı olacaktır.

Sevgili kardeşlerim, bu konferans, 4 Ekim 1963'de, Oniki Havariler Kurulu'nun bir üyesi olarak atanmamdan bu yana 49 yıl geçtiğini belirtiyor. Kırk dokuz yıl uzun bir zaman. Halbuki birçok nedenden ötürü Tabernacle'daki kürsüye çıkıp ilk genel konferans konuşmamı verdiğim gün sanki daha dünmüş gibi geliyor.

4 Ekim 1963'ten beri birçok şey değişti. Dünya tarihinin eşsiz bir zamanında yaşıyoruz. Birçok şeylerle kutsanıyoruz. Ve hala bazen, etrafımızdaki problemleri ve serbestliği görüp de ümitsizliğe kapılmamak elde değil. Bana göre, olumsuzluklar üzerinde durmak yerine objektif olup yaşamımızdaki bazen fark edemediğimiz küçük görünen kutsalmaları değerlendirsek daha fazla mutlu olabiliriz.

Geçtiğimiz 49 yılı gözden geçirirken, bazı keşiflerim oldu. Bunlardan biri, başımdan geçenlerin çoğunun birisinin mutlaka olağanüstü diye değerlendirebileceği şeyler olmadığıydı. Aslında, bunlar meydana geldiklerinde çoğu kez önemsiz, hatta sıradan gözüksüler. Ve hala geriye dönüp baktığımda, bunlar -benim

hayatım da dahil- diğer hayatlara güç verip onları kutsadı. Bu aynı çalışmayı size de tavsiye ederim; ciddi bir şekilde hayatınız hakkında düşünüp özellikle almış olduğunuz büyük ve küçük kutsalmaları bulmaya çalışın.

Bu yılları sıkça gözden geçirdiğimde, dualarımızın duyulduğuna ve cevaplandığına ilişkin bilgim güçleniyor. Mormon Kitabı'nda 2. Nefi'de bulunan hakikat bize tanıdık gelecektir: "İnsanlar sevi-nebilmek için var oldular."¹ Tanıklık ederim ki bu sevincin çoğu, Cennetteki Babamız'la dua yolu ile iletişim kurabileceğimizi ve o duaların duyulup cevaplanacağını fark ettiğimizde gelir; belki nasıl ve ne zaman cevaplanacağı umduğumuz gibi olmasa da bu dualar bizi tamamen bilen, seven ve mutluluğumuzu arzulayan Cennetteki bir Baba tarafından *yanıtlanacaktır*. O bize, "Alçak gönüllü olun ve Rab Tanrınız sizi elinizden tutup yol gösterecek ve dualarınıza cevap verecektir" diye söz vermedi mi?²

Bana ayrılan önümüzdeki birkaç dakikada, dualarımın duyulmasına ve cevaplanmasına ilişkin

tecrübelerimden ufak bir demeti ve bu tecrübelerin geçmişe bakarak benim ve diğerlerinin hayatlarına nasıl kutsalımlar getirdiğini paylaşmak istiyorum. Bunca yıllar tuttuğum günlüğümün yardımı olmasaydı büyük ihtimalle bazı detayları hatırlayamazdım.

1965'in başlarında, Güney Pasifik alanı boyunca destek konferanslarına ve diğer toplantılara katılmak için görevlendirilmişim. Bu, dünyanın o bölgesine olan ilk ziyaretimdi ve asla unutulmayacak bir anıydı. Bu görev süresince liderler, üyeler ve görevliler ile tanıştığımda birçok ruhsal tecrübeler yaşadım.

Şubat'ın 20 ve 21'inde, bir hafta sonu Cumartesi ve Pazar günleri, Brisbane Desteği'nin olağan konferans toplantılarını yapmak için Brisbane, Avustralya'daydık. Cumartesi günü toplantılar sırasında, bitişik bir alandan gelen bir bölge başkanıyla tanıştım. Tokalaştığımızda onunla konuşmam ve tavsiyelerde bulunmam gerektiğine dair içimde güçlü bir his uyandı ve bunu yapabilmem için ondan ertesi gün benimle Pazar sabahı toplantısına gelmesini istedim.

Pazar toplantısının ardından beraber oturup konuşma fırsatımız oldu. Bölge başkanı olmasından dolayı gelen birçok sorumluluklar hakkında konuştuk. Konuştuğumuzda, görevli işi hakkında belirli öneriler sunmak için ve onun ve üyelerinin alanındaki tam-zamanlı görevlilere çalışmalarında nasıl yardım edebilecekleriyle ilgili ilham aldım. Sonradan öğrendim ki bu adam, bu alanla ilgili rehberlik için bir süredir dua

ediyormuş. Ona göre ziyaretimiz onun dualarının duyulduğunun ve cevaplandırılmasının özel bir tanıklığıydı. Bu, çok fazla önemli gözükmeyen bir buluşmaydı ama eminim ki ben Ruh tarafından yönlendirilip o bölge başkanının hayatında ve kilise yönetiminde, üyelerinin hayatında ve oradaki görevlilerin başarısında farklılık yarattım.

Kardeşlerim, Rab'bin amaçları genelde biz Ruh'un rehberliğini takip ettiğimizde gerçekleşir. Ben inanıyorum ki bize gelen ilhama ve izlenimlere göre daha dikkatli davranırsak, Rab de O'nun işi için bize daha çok güvenecektir.

Daha önceki mesajlarımda da bahsettiğim gibi, bir ilhamı asla ertelememeyi öğrendim. Uzun yıllar önce bir seferinde, Salt Lake City'de eski Deseret Spor Salonu'nda yüzerken Üniversite Hastanesine gidip kanserli bir tümör yüzünden ameliyat olduktan sonra ayaklarını artık kullanamayan iyi bir arkadaşımı ziyaret etmek için ilham aldım. Hemen havuzdan çıktım, üzerimi giyindim ve hemen bu iyi adamı görmek için yola koyuldum.

Odasına vardığımda, odası boştu. Etrafa sorduğumda, onu büyük ihtimalle fizik tedavisi için kullanılan hastanenin havuzu çevresinde bulacağımı öğrendim. Bunun doğru olduğu anlaşıldı. Tekerlekli sandalyesiyle kendi başına oraya gitmişti ve havuzdaki tek kişi oydu. Havuzun diğer tarafında, derin bölüme yakın bir köşede idi. Ona seslendim ve tekerlekli sandalyesini çevirip beni selamladı. Hoş bir ziyaretimiz oldu ve ona hastane odasına kadar eşlik ettim ve bir kutsama verdim.

Arkadaşımdan daha sonra, o gün çok karamsar olduğunu ve kendini öldürmeyi düşündüğünü öğrendim. Huzur için dua ettiği ama dualarının cevapsız kaldığı hissini almaya başlamıştı. Bu ıstırapı bitirmenin bir yolu olacağı düşüncesiyle tekerlekli sandalyesini havuzun derin tarafına sürmek üzere havuza gitmişti. Tanrı'dan geldiğine inandığım bir

ilham nedeniyle kritik bir anda oraya varmıştım.

Arkadaşım, mutlu bir şekilde ve şükran dolu daha nice yıllar yaşadı. O kritik günde havuzda Rab'bin elinde bir araç olduğum için çok memnunum.

Başka bir seferinde Kızkardeş Monson ve ben arkadaşlarımızı ziyaretten arabayla eve doğru gelirken, uzak bir şehirde, bir zamanlar bizim mahallemizde yaşayan yaşlı bir dul kadını ziyarete gitmemiz gerektiği hissine kapıldım. Onun adı Zella Thomas'tı. O zamanlar bir bakım evinde yaşıyordu. Öğlen erken saatlerde çok çelimsizce ama huzurlu bir şekilde yatağında yatıyordu.

Zella uzun zamandır kördü ama bizi sesimizden hemen tanıdı. Eğer Rab, onun eve geri dönmesini istiyorsa ölmeye hazır olduğunu ekleyerek benden kutsama vermemi istedi. Odada tatlı ve huzurlu bir ruh vardı ve hepimiz onun daha fazla yaşamayacağını biliyorduk. Zella elimi tuttu ve bir süredir benim onu görmeye gelip kutsama vermem için gayretle dua ettiğini söyledi. Cenneteki Baba'dan aldığımız ilhamla geldiğimizi ona söyledim. Bu yaşlarda onu tekrar göremeyeceğimi bilerek onu alından öptüm. Düşündüğüm gibi de oldu ve ertesi gün vefat etti. Tatlı Zella'mıza teselli ve huzur verebilmek, ona ve bana verilen bir kutsamaydı.

Başkasının hayatında kutsama olma fırsatı genelde beklenmedik şekilde olur. 1983-84 kışı çok soğuk bir Cumartesi günü, Kızkardeş Monson ve ben, bir evimizin olduğu Midway, Utah'taki dağlık vadiye doğru arabamızla birkaç kilometre sürmüştük. O gece hava eksi 24 Fahrenheit (-31°C) derecedeydi ve oradaki evimizde bir sorun olmadığından emin olmak istiyorduk. Kontrol ettik ve her şey normaldi ve Salt Lake City'ye geri dönmek üzere ayrıldık. Anayola doğru birkaç kilometre gidebildikten sonra arabamız bozuldu. Tamamen yolda kaldık. O gece hissettiğim soğuk, çok nadiren hissettiğim,

hatta belki de hiç hissetmediğim bir soğuktu.

Tereddüt içinde, arabalar yanımdan vızır vızır geçerken en yakın kasabaya doğru yürümeye başladık. Sonunda bir araba durdu ve genç biri yardım teklif etti. Sonunda öğrendik ki benzin deposundaki dizel yakıt soğuktan katılaşmış ve arabayı sürmek artık mümkün değildi. Bu nazik genç adam bizi Midway'deki evimize geri götürdü. Ona hizmeti için para vermeye çalıştım ama incelikle reddetti. Bir İzci olduğunu ve hizmet etmek istediğini belirtti. Ona kendimi tanıttım ve genç adam yardım edebilme ayrıcalığı için olan minnettarlığımı dile getirdi. Görevli yaşlarında olduğunu düşünerek, ona misyona gitme planı olup olmadığını sordum. Ne yapmak istediğini tam olarak bilmediğini belirtti.

Ertesi Pazartesi sabahı, bu gence bir mektup yazdım ve nezaketi için teşekkür ettim. Mektupta onu tam zamanlı misyon hizmetinde bulunması için teşvik ettim. Mektubun yanına kitaplarımdan birini koydum ve görevli hizmeti bölümlerinin altına çizdim.

Yaklaşık bir hafta sonra, genç delikanlının annesi aradı ve oğlunun harika bir genç erkek olduğunu ama hayatındaki bazı etkenlerden dolayı, uzun zamandır planladığı misyona gitme arzusunun azaldığını bana söyledi. Kadın kendisinin ve eşinin, oğullarının kalbinin değişmesi için oruç tutup dua ettiklerini belirtti. Onun adını Provo Utah Tapınağı'ndaki dua isim listesine yazmışlardı. Bir şekilde, bir yoldan, kalbine iyilik için ilham gelmesi ve misyona gitme arzusunun ona tekrar geri dönüp Rab'be inançla hizmet etmesini ümit etmişlerdi. Annesi, o soğuk akşamda olan olayları, oğlu için ettiği dualarına bir cevap olarak gördüğünü bilmemi istedi. Ben de, "Seninle aynı fikirdeyim" dedim.

Birkaç ay sonra ve bu genç delikanlıyla daha çok görüştüğünden sonra, Kızkardeş Monson ve ben onun Kanada Vancouver Misyonuna

doğru ayrılışından önceki veda toplantısına katıldığımız için çok mutluyduk.

O soğuk Aralık gecesi karşılaşmamız bir tesadüf müydü? Bir an bile böyle olduğunu düşünmüyorum. Aksine, buluşmamız bir annenin ve babanın değer verdikleri oğulları için olan gayretli dualarına bir cevaptı.

Tekrar ediyorum, kardeşlerim, Cennetteki Babamız ihtiyaçlarımızın farkındadır ve biz ondan yardım istersek o bize yardım edecektir. Hiçbir endişemizin çok küçük ya da önemsiz olduğuna inanmıyorum. Rab, hayatımızın her detayıyla ilgilenir.

Konuşmamı geçenlerde olan, yüzlerce kişiyi etkileyen bir tecrübeyle kapatmak istiyorum. Bu olay daha beş ay önce Kansas City Tapınağı'nın kültürel kutlamaları sırasında oldu. Hayatımızda olan birçok şey gibi, bu da her şeyin yolunda gittiği herhangi bir tecrübeye benziyordu. Ancak, bu kültürel kutlamalar ile ilgili olarak, tapınağın adanmasından bir gece öncesine dair detayları öğrendiğimde, o geceki gösterinin sıradan olmadığını anladım. Aksine, harikuladeydi.

Tapınak adamlarının bir parçası olan tüm kültürel gösterilerde olduğu gibi, Kansas City Missouri Tapınak Bölgesi gençleri, gösteri provalarını kendi alanlarında ayrı gruplarda yapmışlardı. Plan şuydu; hepsi kiralanmış olan büyük belediye tesisinde gösterinin olduğu Cumartesi sabahı buluşacaklardı ve bu sayede, ne zaman ve nereden içeriye girecekleri, nerede duracakları, aralarında ne kadar mesafe olması gerektiği, yanlarında kimin olduğu, ana salondan nasıl çıkıldığı gibi gün boyu anlamaları gereken birçok detayları öğrenebileceklerdi. Böylelikle sorumlu kişiler son gösterinin dakik ve profesyonel

olabilmesi için çeşitli sahneleri bir araya getirebileceklerdi.

O gün sadece büyük bir sorun vardı. Bütün yapım, Jumbotron diye bilinen büyük ekranda gösterilecek olan, önceden kaydedilmiş ufak bölümlere bağlıydı. Bu kaydedilmiş bölümler, tüm yapım için çok önemliydi. Sadece her şeyi birbirine bağlamakla kalmayıp her yayınlanan bölüm bir sonraki gösteriyi tanıtacaktı. Bu video bölümleri, tüm yapımı bir araya getirecek sistemi sağlayacaktı. Ve Jumbotron çalışmıyordu.

Teknisyenler, yüzlerce genç çok değerli prova sürelerini kaybederken bu bekleyiş sırasında problemi çözmek için çılgınca çalıştılar. Durum, çekilmez bir hale gelmişti.

Kutlamanın yazarı ve yönetmeni Susan Cooper sonradan şöyle açıkladı, "Birinci plandan ikinciye ve ondan sonra diğer planlara atladığımızda, bunların işe yaramadığını anladık. . . Programa baktığımızda başaramayacağımızı biliyorduk ama aşağıdaki zeminde en büyük güçlerden biri olan 3000 gencin olduğunu biliyorduk. Aşağı inip onlara neler olduğunu açıklamamız ve onların inancını harekete geçirmemiz gerekiyordu."³

Seyircilerin salona girmesinden sadece bir saat önce 3000 genç yere diz çöküp beraber dua ettiler. Jumbotron üzerinde çalışanların, bu aleti tamir etmeleri ve ne yapmaları gerektiğini bilmeleri için dua ettiler; Cennetteki Babalarına, zamanın kısıtlı olmasından dolayı onların yapamadıklarını onlar için yapmasını istediler.

Bunun hakkında daha sonradan yazan bir kişi şöyle dedi, "Gençlerin asla unutmayacağı bir duaydı, zeminin sert oluşundan dolayı değil de Ruh çok güçlü olduğu için."⁴

Çok zaman geçmeden teknisyenlerden birisi onlara gelip sorunun bulunduğunu ve tamir edildiğini söyledi.

Teknisyen problemin "şans eseri" çözüldüğünü söyledi ama bütün gençler olayın aslını biliyordu.

O akşam belediye salonuna girdiğimizde, o gün ne zorluklar yaşadığımızdan haberimiz yoktu. Olanlardan yalnızca sonradan haberimiz oldu. Ne olursa olsun, tanık olduğumuz hayatımda gördüğüm en güzel, muhteşem gösterilerden biriydi. Gençler, orada bulunan herkesin hissettiği olağanüstü, etkili bir ruhu yaydı. Nereden girileceğini, nerede durulacağını ve etraflarındaki diğer oyuncularla nasıl çalışacaklarını biliyor gibi gözüktüler. Provalarının kısa kesilip oyunlarının çoğunun bütün grupla beraber prova yapılmadığını öğrenince hayretler içinde kaldım. Kimse bunu anlayamazdı. Rab gerçekten de eksik olanı tamamlamıştı.

Rab'bin, O'nun krallığının her parçasını nasıl motive edip yönettiği, bir kişiye bile ilişkin ilham sağlaması ya da bir kültürel kutlama ya da bir Jumbotron'a zaman bulması beni hep hayran bırakmıştır. Bunları O'nun yapabilmesi ve yapıyor olması gerçeği, bana bir tanıklıktır.

Kardeşlerim, Rab hepimizin hayatının içindedir. O bizi seviyor. O bizi kutsamak istiyor. O bizden O'nun yardımını aramamızı istiyor. Bizi yönetip yol gösterirken ve bizim dualarımızı duyup cevaplarırken, bizim için arzuladığı mutluluğu burada ve şimdi bulacağız. O'nun hayatımızda verdiği kutsamalarının farkında olalım, Kurtarıcımız İsa Mesih'in adıyla dua ediyorum, amin.

NOTLAR

1. 2. Nefi 2:25.
2. Öğreti ve Antlaşmalar 112:10.
3. Susan Cooper, in Maurine Proctor, "Nothing's Too Hard for the Lord: The Kansas City Cultural Celebration," *Meridian Magazine*, Mayıs 9, 2012, ldsmag.com.
4. Proctor, *Meridian Magazine*, Mayıs 9, 2012.

Zamanımızın Öğretileri

Her ayın dördüncü pazar günü yapılan Melkizedek Rahipliği ve Yardımlaşma Cemiyeti dersleri “Zamanımızın Öğretileri” ne ayrılmaya devam edecektir. Bu derslerin her biri en sonuncu genel konferansta verilen bir veya daha fazla konuşmadan hazırlanabilir (aşağıdaki çizelgeye bakınız). Kazık ve bölge başkanları hangi konuşmaların seçileceğine karar verebilirler ya da bu sorumluluğu gözetmenlere ve dal başkanlarına verebilirler. Liderler, Melkizedek Rahipliği sahibi kardeşlerin ve Yardımlaşma Cemiyeti üyesi kız kardeşlerin aynı pazar gününde aynı konuşmaları çalışmalarının önemini vurgulamalıdır.

Dördüncü pazar toplantılarına katılanların, en son genel konferans konuşmalarının yer aldığı dergiyi incelemeleri ve sınıfa getirmeleri teşvik edilir.

Konuşmalardan Nasıl Ders Hazırlanacağına Dair Öneriler

Konuşmayı(ları) çalışırken ve öğretirken Kutsal Ruh’un yanınızda olması için dua edin. Dersi

hazırlarken başka materyalleri kullanmayı isteyebilirsiniz, ama konferans konuşmalarının onaylanmış ders konuları olduğunu unutmayın. Sizin göreviniz başkalarının Kili-se’nin en son genel konferansında öğretildiği gibi sevindirici haberi öğrenmelerine ve uygulamalarına yardımcı olmaktır.

Konuşmayı(ları) gözden geçirin, sınıfta bulunanlara yararlı olacak ilkeleri ve öğretileri bulun. Aynı zamanda bu gerçekleri öğretmenize yardımcı olacak konuşmada(larda) hikayeler, kutsal yazı referansları ve açıklamalar var mı diye bakın.

İlkeleri ve öğretileri öğretmek için bir taslak hazırlayın. Sınıf üyelerine yardımcı olacak soruları dahil etmeyi düşünün:

- Konuşmada(larda) geçen ilke ve öğretileri bulun.
- Onların anlamını düşünün.
- Anladıklarınızı, fikirlerinizi, tecrübelerinizi ve tanıklıklarınızı paylaşın.
- Bu ilke ve öğretileri hayatınızda uygulayın.

DERSLERİN ÖĞRETİLDİĞİ AYLAR	DÖRDÜNCÜ PAZAR DERS MATERYALLERİ
Ekim 2012–Nisan 2013	Nisan 2012 genel konferansında verilen konuşmalar*
Nisan 2013–Ekim 2013	Nisan 2013 genel konferansında verilen konuşmalar*

** Nisan ve Ekim dördüncü-Pazar dersleri için, konuşma(lar) bir önceki konferanstan ya da en son konferanstan seçilebilir. Bu konuşmalar birçok dilde conference.lds.org’da bulunmaktadır.*

Başkan Dieter F. Uchtdorf

Birinci Başkanlık İkinci Danışmanı

Pişmanlıklar ve Kararlar

Bu materyali dua ederek inceleyin ve uygun olduğu takdirde ziyaret ettiğiniz kız kardeşler ile paylaşın. Kız kardeşlerinizi güçlendirmenize ve Yardımlaşma Cemiyeti'ni hayatınızın aktif bir parçası olmasına yardımcı olması için aşağıdaki soruları kullanın. Daha çok bilgi almak için, reliefsociety.lds.org'a gidin.

Pişmanlıklar

Başkan Monson, seni seviyoruz. Yeni tapınakların yapımı ve görevlilik hizmeti hakkındaki ilham dolu ve tarihi duyuru için teşekkürler. Bu gelişmeler sayesinde bize ve birçok gelecek nesle büyük nimetlerin geleceğinden eminim.

Sevgili kardeşlerim, sevgili dostlarım! Hepimiz ölümlüyüz. Umarım bu kimseyi şaşırtmıyordur.

Hiçbirimiz yeryüzünde çok uzun kalmayacağız. Ömrümüzden geri kalan değerli yıllara, sonsuzluk perspektifi ile baktığımızda, bu süre ancak göz açıp kapayıncaya kadar geçecek bir süredir.

Ve ondan sonra ayrılırız. Ruhlarımız “eve, [bize] hayat vermiş olan Tanrı'nın yanına götürülecektir”.¹ Bedenlerimiz mezara gider ve varoluşumuzun bir sonraki diyana hareket ederken bu dünyaya ait şeyleri geride bırakırız.

Biz gençken, her şey bize sonsuza dek yaşayacakmışız gibi görünür. Ufkun hemen ötesinde bekleyen sonsuz

sayıda güneşin doğuşunun olduğunu zannederiz ve gelecek bize, önmüizde sonsuza dek uzanan kesiksiz bir yol gibi gelir.

Ne var ki, yaşlandıkça, geriye baktığımızda bu yolun aslında ne kadar kısa olduğuna hayret etmeye başlarız. Yılların nasıl da bu kadar çabuk geçebildiğini merak ederiz. Ve yaptığımız seçimler ve şeyler hakkında düşünmeye başlarız. Bu esnada, ruhlarımıza sıcaklık ve yüreklerimize sevinç veren birçok tatlı anı hatırlarız. Ama ayrıca pişmanlıkları, geriye dönüp değiştirebilmeyi dilediğimiz şeyleri de hatırlarız.

Ölmek üzere olan hastalara bakan bir hemşire, bu yaşamdan ayrılmaya hazırlanan hastalarına çoğu kez basit bir soru sorduğunu belirtmiştir.

Bu hemşire, “Pişmanlık duyduğunuz hiçbir şey var mı?” diye soruyormuş.²

Ölümlülüğün o son gününe çok yakın olmak düşünmeyi berraklaştırır, insana anlayış ve perspektif verir. Bu yüzden, o hastalar pişmanlıkları sorulduğunda gerçek his ve

düşüncelerini ifade ettiler. Eski günlere dönebilselerdi neyi değiştirirdi diye düşündüler.

O hastaların söyledikleri üzerinde düşündüğümde, İsa Mesih'in sevindirici haberinin temel ilkelerinin, eğer onları uygularsak, hayatımızın akışını sonsuza dek nasıl etkileyebileceğini fark ettim.

Sevindirici haberin ilkeleri gizemli değildir. Bu ilkeleri kutsal yazıları okuyarak çalıştık, Pazar Okulu'nda tartıştık ve kürsüde konuşma yapanlardan birçok kez dinledik. Bu ilahi ilkeler ve değerlerin anlaşılması kolaydır ve nettir; onlar güzel, derin ve güçlüdürler; bize gelecekteki pişmanlıkları önlemede kesinlikle yardım ederler.

Keşke Sevdiğim İnsanlarla Beraber Daha Fazla Vakit Geçirmiş Olsaydım

Ölmek üzere olan hastaların ifade ettiği belki de en büyük pişmanlık, sevdikleri insanlarla daha fazla vakit geçirmiş olmayı dilemeleriydi.

Özellikle erkek hastalar şu yaygın hüznü dile getirdiler: “Yaşamlarının büyük bölümünü [günlük] iş koşuşturması içinde geçirmiş olmaktan son derece pişmanlardı.”³ Birçoğu kendi tercihleri sonucu, aileleriyle ve dostlarıyla vakit geçirmenin güzel hatıralarından yoksun kalmışlardı. Onlar için en değerli olan insanlarla derin bir bağ kurma fırsatını kaçırmışlardı.

Çoğu zaman çok meşgul olduğumuz doğru değil midir? Ve hatta ne acı ki, meşguliyetimizi bir onur nişanı gibi takıyoruz, sanki meşgul olmak, kendi başına bir başarı veya üstün bir yaşamın belirtisiymiş gibi.

Peki öyle mi?

Rabbimiz ve Mükemmel Örneği-miz İsa Mesih'i ve O'nun Celile ve

Yeruşalem halkı arasındaki kısa yaşamını düşünüyorum. O'nu toplantıdan toplantıya koştururken veya yapılması gereken acil şeyler listesi nedeniyle aynı anda birçok işi yaparken düşünmeyi denedim.

Böyle bir şeyi hayal bile edemiyorum.

Bunun yerine, merhametli ve şefkatli Tanrı'nın Oğlu'nu her günü amacı doğrultusunda yaşarken görüyorum. O'nun ilişki kurduğu kişiler kendilerini önemli ve sevilmiş hissettiler. O tanıştığı kişilerin sonsuz değerinin farkındaydı. Onları kutsadı, onlara hizmet etti. Onları cesaretlendirdi, onları iyileştirdi. Onlara değerli bir hediye olan kendi zamanını verdi.

Günümüzde diğer insanlarla vakit geçiriyormuş gibi görünmek kolay bir hale geldi. Bir mouse tıklamasıyla binlerce "arkadaşımızla," hiçbiriyle karşılaşmak zorunda kalmadan "iletişim" kurabiliyoruz. Teknoloji harika bir şey olabilir ve sevdiğimizimizin yakınında olamadığımızda çok faydalıdır. Karım ve ben değerli aile üyelerimizden çok uzakta yaşıyoruz; bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyoruz. Ne var ki, ailemiz ya da dostlarımızla genellikle, komik resimleri tekrar paylaşarak, önemsiz e-postaları yönlendirerek veya sevdiğimizimize internetteki sitelerin bağlantılarını yollayarak iletişim kurduğumuzda bireysel ve toplumsal olarak doğru bir yönde ilerlediğimizi düşünüyorum. Bu tür bir uğraşının gerekli olduğunu kabul etssek bile vaktimizin ne kadarını buna ayırmalıyız? Bizim için gerçekten önemli olan kişilere kendimizi ve zamanımızı olabildiğince vermekte başarısız olursak, bir gün bundan pişmanlık duyacağız.

Sevdiklerimizle anlamlı vakit geçirerek, birlikte bir şeyler yaparak ve değerli hatıralar yaşayarak onların kıymetini bilmeye karar verelim.

Keşke Potansiyelime Ulaşabilseydim

Ölmek üzere olan hastaların ifade ettiği bir başka pişmanlık ise

olabilecekleri ve olmaları gerektiğini düşündükleri kişi olmakta başarısız olmuş olmalarıdır. Yaşamlarına geri dönüp baktıklarında, potansiyellerine asla ulaşamadıklarını ve zamanın pek çok şarkı söylenmeden geçtiğini farkettiler.

Burada çeşitli mesleklerimizde başarı merdivenini tırmanmaktan bahsetmiyorum. O merdiven, bu dünyada ne kadar yüce görünürse görünsün, bizi bekleyen büyük ve ebedi yolculuktaki tek bir basamağa ancak eşittir.

Ben daha ziyade, Tanrı'nın, Cennetteki Babamız'ın bizim olmamızı istediği kişi olmaktan bahsediyorum.

Bu dünyaya, şairin "ihtişamın iz bırakan bulutları"⁴ olarak ifade ettiği ölümlülük öncesi bir dünyadan geliyoruz.

Cennetteki Babamız gerçek potansiyelimizi görmektedir. O bizim hakkımızda kendimizin bilmediği şeyler bilmektedir. Ömrümüz boyunca yaratılışımızın sınırlarına erişmemiz, iyi bir hayat yaşamamız ve O'nun huzuruna dönmemiz için bizi teşvik eder.

O halde neden vaktimizin ve enerjimizin büyük bir bölümünü çok geçici, çok önemsiz ve çok yüzeysel şeylere adıyoruz? Önemsiz ve ölümlü şeylerin peşinden gitmenin çılgınlığını görmeyi reddediyor muyuz?

"[Kendimize] ne güve ne pasın yiyip bitirdiği, ne de hırsızların girip çaldığı gökte hazineler biriktirmek" bizim için daha akıllı bir hareket olmaz mıydı?⁵

Bunu nasıl yaparız? Kurtarıcı'nın örneğini takip ederek, O'nun öğretilerini günlük yaşamlarımıza dahil ederek, Tanrı'yı ve insan kardeşlerimizi gerçekten severek.

Bunu, öğrenciliğe, işi ağırından alma, saate bakma, şikayet etme yaklaşım tarzı ile kesinlikle yapamayız.

Sevindirici haberi yaşamaya gelince, ayak parmağını suya batırıp yüzdüğünü iddia eden çocuk gibi olmamalıyız. Cennetteki Babamız'ın oğulları ve kızları olarak, çok daha fazlasını yapma gücüne sahibiz.

Bunun için iyi niyetler yeterli değildir. *Yapmalıyız*. Daha da önemlisi, Cennetteki Baba'nın bizim olmamızı istediği kişi *olmalıyız*.

Sevindirici habere dair tanıklığımızı bildirmek iyidir ama iade edilmiş sevindirici haberin yaşayan örneği olmak daha iyidir. Anlaşmalarımıza daha sadık olmayı dilemek iyidir; erdemli bir hayat yaşamak, ondalık ve adaklarımızı ödemek, Bilgelik Sözü'ne uymak ve muhtaç olanlara hizmet etmek dahil olmak üzere kutsal anlaşmalara gerçekten sadık olmak çok daha iyidir. Ailece dua etmeye, kutsal yazıları çalışmaya ve ailece yapılan güzel etkinliklere daha fazla zaman adayacağımızı duyurmak iyidir; ama bütün bu şeyleri sürekli olarak gerçekten yapmak yaşamlarımıza göksel kutsamalar getirecektir.

Öğrencilik kutsallığın ve mutluluğun peşinden gitmektir. Benliğimizin en iyi ve en mutlu derecesine götüren yoldur.

Kurtarıcı'yı takip etmeye ve olmaya tasarlanmış olduğumuz kişi olabilmek için gayretle çalışmaya karar verelim. Kutsal Ruh'un teşviklerini dinleyelim ve onlara itaat edelim. Böyle yaptığımız takdirde Cennetteki Baba bize kendimiz hakkında asla bilmediğimiz şeyleri gösterecektir. Önümüzdeki yolu aydınlatacaktır ve gözlerimizi bilmediğimiz ve belki de hayal bile edemeyeceğimiz yeteneklerimizi görebilmemiz için açacaktır.

Kendimizi kutsallığı ve mutluluğu elde etmeye ne kadar adarsak, pişmanlıklar yolunda olma ihtimalimiz o kadar az olur. Kurtarıcı'nın lütfuna ne kadar güvenirsek, Cennetteki Babamız'ın bizim için amaçladığı yolda olduğumuzu o kadar hissedeceğiz.

Keşke Daha Mutlu Olmama İzin Verseydim

Ölmekte olduklarını bilenlerin diğer bir pişmanlığı ise biraz şaşırıcı olabilir. Keşke kendimizin daha mutlu olmasına izin verseydik dediler.

Çoğu zaman ulaşabildiğimiz noktanın hemen ötesinde bize mutluluk getirecek bir şeyin olduğu yanılığımıza kapılırız: Daha iyi bir aile durumu, daha iyi bir mali durum veya zor günlerin biteceği.

Yaşlandıkça daha çok geriye bakarız ve dış şartların gerçekten önemli olmadığını veya mutluluğumuzu belirlemediğini farkederiz.

Önemli olan *biziz*. Mutluluğumuzu *biz* belirleriz.

Sen ve ben sonuçta kendi mutluluğumuzdan sorumluyuz.

Karım Harriet ve ben bisikletlerimize binmeyi seviyoruz. Dışarı çıkmak ve doğanın güzelliklerinin tadını çıkarmak harikadır. Bisiklete binmekten hoşlandığımız belli güzergahlar var ama bisiklete binen diğer insanlara kıyasla ne kadar uzağa veya ne kadar hızlı gittiğimize dikkat etmeyiz.

Ne var ki, zaman zaman bir nebze daha rekabetçi olmamız gerektiğini düşünüyorum. Kendimizi biraz daha zorlarsak daha yüksek bir hızla daha iyi bir zaman elde edeceğimizi ya da daha uzak bir mesafeye gideceğimizi bile düşünüyorum. Ve hatta bazen bu fikirden harika karıma bahsetme hatasına düşüyorum.

Onun bu tür önerilerine tipik tepkisi daima çok kibar, çok net ve çok doğrudandır. Gülümser ve şöyle der: “Dieter, bu bir yarış değil; bu bir gezi. Bu anın keyfini çıkar.”

Ne kadar da haklı!

Zaman zaman yaşamda bitiş çizgisine o kadar çok odaklanırsınız ki gezimizden haz almakta başarısız oluruz. Benim karımla bisiklete binmemin nedeni geziyi bitirmek için heveslenmem değildir. Onunla bisiklete biniyorum çünkü onunla vakit geçirme deneyimi tatlı ve keyiflidir.

Sürekli bitecekleri zamanı beklediklerimiz için tatlı ve sevinç dolu tecrübeleri berbat etmek size de saçma gelmiyor mu?

Güzel bir müziği son notanın sona ermesini bekleyerek ve kendimize ondan keyif alma olanağı tanımadan mı dinliyoruz? Hayır. Beste boyunca melodi, ritim ve ahengin

çeşitlemelerini dinliyor ve bunlara bağlanıyoruz.

Dualarımızı ederken aklımızda “amin” demek ya da duanın sona ermesi mi var? Tabi ki hayır. Cennetteki Baba'ya yakın olmak, O'nun Ruhu'nu almak ve O'nun sevgisini hissetmek için dua ediyoruz.

Gelecekteki herhangi bir noktaya ulaşana dek mutlu olmayı beklememeliyiz, mutluluğun zaten sürekli mevcut olduğunu keşfetmeliyiz. Yaşam sadece geçmiş şeyleri düşünerek takdir edilmemelidir. “Bugün Rab'bin yarattığı gündür . . . ,” diye yazmıştır Mezmurcu. “Onun için sevinip coşalım!”⁶

Kardeşlerim, şartlarımız ne olursa olsun, zorluklarımız ya da çilelerimiz ne olursa olsun, her gün kucaklanacak ve bağrımıza basılacak bir şey vardır. Her gün, görmemiz ve değerini bilmemiz halinde minnettarlık ve neşe getirecek bir şey vardır.

Belki de gözlerimizle daha az ve yüreklerimizle daha çok bakmalıyız. Şu sözü çok seviyorum: “Bir kişi ancak yüreğiyle doğru şekilde görebilir. Asıl olan her şey gözle görülmez.”⁷

Bize “her durumda teşekkür etmemiz”⁸ buyrulmuştur. O halde *şükran duyabileceğimiz* küçük şeyleri bile gözlerimizle ve kalplerimizle görmek, mevcut durumumuzdaki olumsuz şeyleri büyütmeden daha iyi değil midir?

Rab bize şöyle vaat etmiştir: “Her şeyi şükrederek kabul eden kişi yüceltilecektir ve bu dünyanın şeyleri ona verilecektir, hatta yüz katı.”⁹

Kardeşlerim, Cennetteki Baba'mız'ın bol nimetleri, O'nun cömert kurtuluş planı, iade edilmiş sevindirici haberin göksel gerçekleri ve bu ölümlü yolculuğun birçok güzelliklerinden dolayı, “sevinmemize neden yok mudur?”¹⁰

Şartlarımız ne olursa olsun mutluluğa karar verelim.

Kararlar

Bir gün o önlenemez adımı atacağız ve bu ölümlü dünyadan bir sonraki mertebeye geçeceğiz. Bir gün

hayata geri bakacağız ve daha iyi olabilir miydik, daha iyi kararlar verebilir miydik veya vaktimizi daha akıllıca değerlendirebilir miydik diye merak edeceğiz.

Yaşamın en derin pişmanlıklarından bazılarını önlemek için bugün bazı kararlar almamız akıllı bir davranış olacaktır. O halde:

- Sevdiklerimizle daha çok vakit geçirmeye karar verelim.
- Tanrı'nın bizim olmamızı istediği kişi olabilmek için daha samimi bir şekilde gayret etmeye karar verelim.
- Şartlarımız ne olursa olsun mutluluğu bulmaya karar verelim.

Yarının en derin pişmanlıklarının birçoğunun bugün Kurtarıcı'yı takip ederek önlenebileceğine tanıklık ederim. Günah işlemişsek ya da hatalar yapmışsak -şu an pişman olduğumuz seçimler yapmışsak- Mesih'in Kefaretinin affedilmemizi sağlayan değerli hediyesi var. Zamanda yolculuk edip geriye gidemeyiz ve geçmişi değiştiremeyiz, ama tövbe edebiliriz. Kurtarıcı pişmanlık gözyaşlarımızı silebilir¹¹ ve günahlarımızın yükünü kaldıracaktır.¹² Onun Kefareti bizim geçmişi geride bırakmamıza ve temiz ellerle, pak bir yürekle,¹³ ve daha iyisini yapma ve özellikle daha iyi olma kararlılığıyla ileriye doğru hareket etmemize izin verir.

Evet, bu yaşam hızla geçmektedir; günlerimiz çabukça azalıyor gibi gelmekte ve ölüm zaman zaman korkutucu görünmektedir. Buna karşın ruhumuz yaşamaya devam edecek ve ölümsüz görkeme kavuşmak için bir gün dirilmiş vücudumuzla tekrar birleşecektir. Bağışlayıcı Mesih sayesinde hepimizin tekrar ve sonsuza dek yaşayacağına dair ciddi tanıklığımla paylaşırım. Kurtarıcımız ve Fidyeye Kurtaranımız sayesinde bir gün “ölümün dikenini Mesih'le yutulmuş” sözlerini gerçekten anlayacağız ve bu sözlerin anlamından dolayı sevineceğiz.¹⁴

Tanrı'nın oğulları ve kızları olarak ilahi kaderimizi tamamlamaya doğru giden yol ebedi bir yoldur. Sevgili kardeşlerim, sevgili dostlarım, o ebedi yolda yürümeye *bugün* başlamalıyız; tek bir günü bile boş yere geçiremeyiz. Yaşamayı gerçekten öğrenmek için ölmeyi beklemememiz için dua ediyorum. İsa Mesih'in kutsal adıyla, amin.

KAYNAKLAR

1. Alma 40:11.
2. Bkz. Susie Steiner, "Top Five Regrets of the Dying," *Guardian*, Şubat 1, 2012, www.guardian.co.uk/lifeandstyle/2012/feb/01/top-five-regrets-of-the-dying.
3. Bronnie Ware, in Steiner, "Top Five Regrets of the Dying."
4. "Ode: Intimations of Immortality from recollections of Early Childhood," *The Complete Poetical Works of William Wordsworth* (1924), 359.
5. Matta 6:20.
6. Mezmurlar 118:24.
7. Antoine de Saint-Exupéry, *Küçük Prenses*, çev. Richard Howard (2000), 63.
8. Mosa 26:39; ayrıca bkz. Öğreti ve Anlaşmalar 59:7.
9. Öğreti ve Anlaşmalar 78:19.
10. Alma 26:35.
11. Bkz. Vahiy 7:17.
12. Bkz. Matta 11:28-30.
13. Bkz. Mezmurlar 24:4.
14. Mosa 16:8; ayrıca bkz.
 1. Korintliler 15:54.